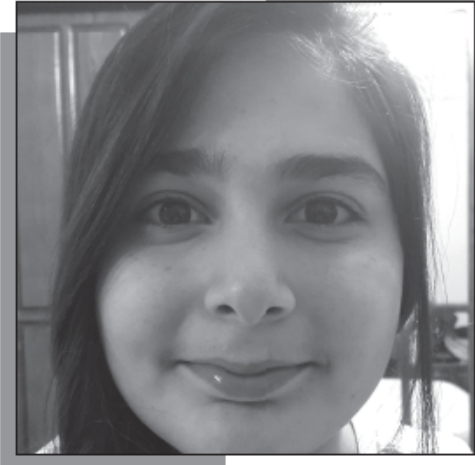

YAREN SELÇUK

Güneşli Final Ortaokulu
/ İSTANBUL

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
Türkiye Mansiyon Ödülü

KİTAPLAR DA AĞLAR

Sabah sohbet sesleriyle uyandım. Kahve kokusu, sıcak yumurta kokusu ile karışmış, tatlı bir ahenkle burnuma doluyordu. Ve o an kalbimi durduracak bir şey hatırladım. Bu gün babamla öğretmenevine gidecektik. Daha önce hiç öğretmenevine gitmemiştim. Acaba nasıl bir yerdi? Adı üstünde öğretmenevi. Ev miydi yoksa okul gibi bir yer mi? Çok merak ediyordum doğrusu. Kitabevinde kitaplar var. Aşevinde yemekler ve aşçılar var. Herhalde öğretmenevinde de öğretmenler vardır. Aylardır yalvarıyordum babama. Ancak razı edebildim. Benim babam öğretmen. Onunla aynı okuldayız. O öğretmen, ben öğrenciyim. Doğal olarak benim öğretmenlerim, babamın arkadaşları. Onların çocukları, benim arkadaşlarım. Tam bir geniş aileyiz. Arkadaşımdan duyduğum kadarıyla öğretmenevinde eski kitap kokusu her yeri sarıyormuş. Onlarca öğretmen büyük bir sessizlik içinde gülümseyerek kitap okuyormuş. Evet sessizlik ama huzurlu bir sessizlik yani ürkütücü değil. Ayrıca orada öyle büyük bir kütüphane varmış ki en yeni veya eski kitaplar bile bulunmuş. Ve benim okumak istediğim çok fazla kitap vardı. Ben oraya gitmek istiyordum ama çok da çekiniyordum. Öğretmenlerimden bazılarıyla karşılaşabilirdim. Onlarla karşılaşırsam bana kızarlar

myıdı acaba? Ama olsun görürsem onlardan birini gidip ellerini öperim, hallerini hatırlarını sorarım. Belki bir kitapla ilgili konuşma fırsatı bile bulabiliriz. Olur olur, neden olmasın? Kahvaltının her dakikasında babama hatırlatıp duruyorum. Babamsa bir kahkaha patlatıyor sonra gülümseyip “Kahvaltıyı bitirdiğimiz anda gideceğiz” diyordu. Fakat ardından kötü bir şey hatırlamış gibi yüzü düşüyor, sanki gidişimizi geciktirir gibi tabağına daha çok yiyecek dolduruyordu. Kardeşim annemi çekiştiriyor, oturduğu sandalyede durmuyor, eline geçeni rastgele fırlatıyordu bize doğru. O da sanki heyecanıma ortak oluyordu. Sonunda kahvaltıyı bitirdik. Ceketlerimizi giyip engin kışın soğuk kollarına daldık. Hâlâ kar yağıyordu. İstanbul gelinliğini giymiş bir genç kız gibi daha önce görmediğim bir beyazlıkta parlıyordu. İki tarafı uzun selvi ağaçlarıyla çevrili önümde kara bir yılan gibi akan bu yolu bile merak ediyordum. Çoğu kez gelmek istemiş ama hem evime uzak olduğu için hem de okuldan geç çıktığım için gelememiştim. Şu ana kadar sadece okulda arkadaşlarımla anlattıklarını dinliyor, gideceğim zamanı bekliyordum. Düşüncelerimden arınıp gittiğim yola baktım. Soğuk esen kuzey rüzgarı ağaçları bir dansçının zarafetiyle raks ettiriyordu. Karşıdan yüzüme vuran güneş sanki ilkbaharın tatlı bir günündeymişim gibi içimi ısıtıyordu. Görünen bu manzara özenle yapılmış bir resim gibiydi. Ben de önüme sunulan bu resmi hayretler içinde keyifli keyifli seyrediyordum. Yolumuza yeni şeyler çıktıkça merakla inceliyordum. Sanki bir daha göremeyecekmiş gibi her yere bakmaya özen gösteriyordum. Baktıkça hep dedemin sözleri kulaklarımda çınlıyordu: “Ah nerede o eski İstanbul sokakları, nerede güllük gülistanlık insanlar, mutlu yarınlr...” Sahilden arabaya bindik ve biner binmez korna sesleri, bağrıışmalar, küfürlerden başka bir şey duymamıştım. Bu bağrıışlar çağrıışlar bile ruhumda filizlenen aşkı söndüremiyordu. Ne acayip canlıydı şu insanoğlu. Bazı zamanlar öyle mutsuz olurdum ki ne yapsalar

moralim düzelmezdi. Bugün ise moralimi hiçbir şey bozamıyordu. Oysa babam yanımda sürekli söylenip duruyordu. Aslında söyledikleri hoşuma gitmiyor değildi. Komik, ilginç, kendine has üslubuyla dopdoluydu. Üzerine doğru gelen dikkatsiz şoförlere dönüp arabanın içinde “Kör müsün, öte git, gel ağzımın içine gir.” gibi şeyler söylüyordu. Dayanamayıp kıs kıs gülüyordum. Bu sırada heyecanımı bastırmaya çalışıyordum ama nafile! Yıllardır merak ettiğim, henüz görmediğim halde özlem duyduğum yere gidiyorduk işte. Dostlarımla yanına gidiyordum, henüz tanımadığım dostlarımla yanına... Öğretmenevine yaklaştıkça kalbim hızlanıyor ve daha fazla soru soruyordum. Babam bunu gördükçe seviniyor, sorularıma sabırla cevap veriyordu. Bu kısa yolda kâh şakalaşarak kâh oyun oynayarak öğretmenevine ulaştık. Büyük ve eski bir bina çıktı karşıma. Ama eskilik ona korkunçluk katacağına sıcaklık katmıştı. İçeri girdik. Önümüzdeki halıda yürüdük. Büyük avizeler ve kitaplar ilk gördüğüm şeydi. Önümde bir merdiven uzanıyor, kitaplıkların arasında sonu kayboluyordu. Kulağıma konuşma ve kahkaha sesleri doldu. İçeride büyük bir gürültü vardı. Neredeydi bu sessizlik, peki eski kitap kokusu? İçeride ağır bir sigara kokusu vardı, kitapların üstünde de bir yığın toz. Masalara yer açmak için kitaplıklar sağa sola çekilmiş, öğretmenler kitap okumak yerine masaları doldurmuş; biriç, el-libir gibi kağıt oyunları oynuyorlardı. Öyle bir gürültü vardı ki insanlar birbirini duymuyor, bunu anlayınca daha çok bağıryıyorlardı. Kimse bundan rahatsızlık duymuyor mu? Peki ya kitaplar? Bütün kitaplar buradalar, bekliyorlar, susuyorlar, itişip kakışmıyorlar. Raflara sıra sıra dizilmiş öylece bakışıyorlar. Siz bilmezsiniz ama kitaplar da ağlar. Kitaplar hiç ağlar mı diyeceksiniz. Ağlarlar. Hem de hüngür hüngür ağlarlar. Gözyaşları sel olur, dağı taşı doldurur. Yüreklere gam ve kederle dolar kitapların da. Nasıl ki şehitler unutulunca ölürse kitaplar da okunmayınca... Yalnızlık, ilgisizlik onları perişan eder. Sırtlarını dayayacak bir

dost bulamayınca hüzünlenirler. Savaşta evladını kaybeden bir anne gibidir kitaplar. Kimsesiz garip kaldıklarında dertlenirler. Yâri görmek isterler. Kadınlar gibi kitaplar da çiçektir. Ben kitapların kalbini ilk orada duydum. Hem de öylesine bir yürek ki duygu yüklü sevgi dolu. Kim bilir ne kadar özenle ne duygularla yazılmıştır onlar. Bakmayın siz onlara, göstermezler kendilerini. Onların yüreği en hüzünlü gök gürültülerinden sonra gelen şimşeklerin yandaşıdır. Yağmur damllarına eşlik ederler onlar. Bazen yeni doğan bir bebeğin gözyaşındadırlar. Ve bazen galaksi-deki bir gezegenin yalnızlığında. Kimse kitap okumuyordu. Çalışma masaları üzerinde gazeteler vardı bulmaca sayfaları açtı. Raflardan kitap alıp okuyan göremedim ben. Oysaki en iyi en güvenilir dostlarımız kitaplar değil mi?

Dostlarım, gözlerinizi açın bakın dünyaya! Buralar eskiden görkemle akan bir nehrin yanındaki ormanlıktı belki. Önce ağaçlar kesildi sonra topraklar tahrip edildi. El birliğiyle doğayı yok ettik şimdi bilgiyi yok ediyoruz! Bundan sonra ise kitaplar kaldırılıyor. Önce raflara hapsedildi kitaplar. Sevgi, gönülleri-mizde kilitli kaldı. Hoşgörü, sürgün edildi yüzyıllar öncesine. Kurtarmalıydım. Sevgi atayı, hoşgörü nineyi, vefa babayı, yar-dımsever anneyi kurtarmalıydım. Özgürlüğüne kavuşturmalıydım onları. Yüreklerde hapis kalmalarına izin veremezdim. Ben bir polistim. Kötülükleri, tecavüzleri, cinayetleri, yolsuzlukları, hırsızlıkları, yok edecek bir kanun adamıydım. Oturduğum kol-tuktan kalktım. Raflara yöneldim. Kitaplardan birini hapsedildi-ği raftan aldım. Gözyaşlarını sildim. Kalbimin üstüne koydum. Artık mutluydu kitaplar ve önümde alçalan merdivene doğru yürüdüm.

Babam arkamdan bağıırıyordu: “Kızım nereye gidiyorsun?”